Р Е Ш Е Н И Е
№ 3578

гр. София, 28.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 9 състав,** в публично заседание на 13.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1369** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на В. М. М. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице, рег.№ 116/15.01.2014 година на полицейски орган при 01 РУП на СДВР .

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на издадената заповед. Твърди се, че при издаване на заповедта не е спазена установената от закона форма и са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, в посока липса час на задържане на лицето и час на освобождаването му , което е съществено нарушение и засяга максимално допустимия срок за задържане.Посочва се,че оспорващият се е подписал под заповедта ,че може да обжалва същата,но не му е указано пред кой орган и в какъв срок може да обжалва заповедта ,което е съществено процесуално нарушение. Наред с това в заповедта не е описана фактическата обстановка. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание,оспорващият- В. М. М. от [населено място],редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Н., редовно упълномощен. Съображения относно незаконосъобразността на оспорената заповед развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Полицейски орган при 01 РУП при СДВР,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК,се представлява от юрисконсулт П.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 15.01.2014 година, ответникът по оспорването издал оспорената Заповед за задържане на лице №116, с която на основание чл.63,ал.1,т.1 от ЗМВР, при опит за кражба от МПС и притежание на суха зелена тревна маса,заповядал да бъде задържан оспорващият за срок от 24 часа в помещение за временно задържане при 01 РУП при СДВР, на задържания са разяснени правата му по чл.63,ал.3 от ЗМВР, подписал е декларация, че е запознат с правата си при задържането му, посочил е , че не желае адвокатска защита за негова сметка и не желае служебен защитник,няма здравословни проблеми, не желае медицински преглед от лекар и не желае член от семейството му да бъде уведомен за задържането му ,както и друго заинтересовано лице и получил екземпляр от заповедта на същата дата.

На същата дата, е изготвен Протокол за личен обиск на лице, приложен на лист 11 от делото.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства,в това число за образувано срещу оспорващия досъдебно производство, всички събрани в хода на досъдебното производство доказателства, включително и постановление за прекратяване на същото,извлечение от книгата на задържаните лица, водена в 01 РУП при СДВР от дата 15.01.2014 година и 16.01.2014 година, Служебна бележка от ВНД Началник група“Човешки ресурси“при СДВР, удостоверяваща ,че главен полицай И. Х. И. към 15.01.2014 година и към дата 04.02.2014 година изпълнява длъжността командир на отделение в Група“ Охрана на обществения ред на сектор“ Охранителна полиция“ към 01 РУП при СДВР, категория Д, длъжностната характеристика на длъжността- Командир на отделение.

От показанията на свидетеля Г. В. – живееща на съпружески начала с оспорващия се установява,че е успяла да осъществи контакт с оспорващия едва на 16.01.2014 година в 17 часа , когато той е бил освободен, не са и дали възможност да се срещне с него и след освобождаването му се е обадила на полицаи ,които са осигурили линейка и са го закарали в болница.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния двумесечен срок по чл.140,ал.1 АПК/ предвид обстоятелството, че в заповедта не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва/ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед,рег.№ 161/15.01.2014 година на полицейски орган при СДВР,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали

административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай,оспорената заповед е издадена на основание чл.63,ал.1,т.1 от ЗМВР-разпоредба,предоставяща възможност на полицейския орган да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.63,ал.1 от ЗМВР-чрез използване на израза"могат".В този смисъл,по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган,при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице, за което има данни за извършено престъпление.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при издаване на оспорената заповед и то по силата на самия закон-ЗМВР. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е Полицейски орган,на когото изрично по силата на чл.63,ал.1 от ЗМВР е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визираните в нормата на чл.63 от ЗМВР предпоставки.Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл.53,ал.2 от ЗМВР/ в радакцията ,действаща към момента на издаване на заповедта, са органите на Главна дирекция "Национална полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, Главна дирекция "Гранична полиция", на дирекция "Вътрешна сигурност", Специализирания отряд за борба с тероризма и звената "Общинска полиция"./ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на Областна дирекция на МВР.

Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че лицето И. Х. И. заема длъжността главен полицай- командир на отделение,респективно на това, че е полицейски орган. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия- адвокат Н., че лицето И. Х. И. не е полицейски орган, защото изрично по силата на чл.53,ал.2 от ЗМВР на служителите в МВР е придадено качеството полицейски орган. Наред с това от представената Служебна бележка е видно, че лицето И. Х. И. заема длъжността- главен полицаи и изпълнява длъжността- Командир на отделение.Очевидно за адвокат Н. понятието „полицейски орган" е нещо различно от визираните в чл.53,ал.2 от ЗМВР органи.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма с означение на правното основание- чл.63,ал.1т.1 от ЗМВР.Заповедта съдържа предвидените в чл.63,ал.2 от ППЗМВР задължителни реквизите-името, длъжността и месторабота на служителя,издал заповедта, основанието за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.64 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането,на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане. Неоснователен е доводът на оспорващия и на негови япорцесулан пердставител ,че заповедта е издадена без да са посочени фактическите обстоятелства,защото по силата на специалната правна норма, цитирана по- горе, в заповедта трябва да е посочено правното основание, като не е е необходимо да има посочване на конкретни обстоятелства/ фактически /, явяващи се основание за задържането на лицето, но за да бъде законосъобразно задържането, към административната преписка трябва да има данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.В настоящия случай

такива се съдържат в административната преписка- опит за кражба от автомобил и притежание на суха тревна маса. Напълно неоснователен е доводът на адвокат Н.,че в заповедта липсва посочване на часа на задържане на оспорващия ,защото от всички приложени доказателства- както екземпляр от заповедта ,който е връчен на оспорващия,от оригинала на заповедта, приложен по делото,както и книгата на задържаните лица от дата 15.01.2014 година , е видно, че оспорващият М. е задържан на 15.01.2014 година в 14 часа. Що се касае до представеното ксерокопие на заповедта за задържане към самата жалба/ която се явява копие на копие/, в която е трудно четлива ,то следва да бъде отбелязано ,че така представеното копие от копие , не може да доведе до липса на дата на задържане на лицето, защото тя е приложена в този вид ,само и единствено с цел защитната теза на оспорващия и цели да осигури благопирятни за него последици.

При издаването на заповедта са спазени процесуално правните разпоредби на ППЗМВР, като след задържането на оспорващия , от самия него е попълнена декларация по реда на чл.63,ал.3 от ЗМВР, с която декларирал , че е запознат с правата си, не е поискал преглед от лекар,посочил е, че не иска да бъде уведомен член от семейството му за задържането,не е поискал адвокатска защита.Наред с това, извършеният личен обиск на оспорващия е по силата на изрична законова разпоредба-чл.68 от ЗМВР,която вменява в задължение на полицейския орган задържал лице по реда на чл.63 от ЗМВР задължително да му извърши личен обиск. Неоснователно е и твърдението на адвокат Н.,че личният обиск е извършен в 16 часа на 15.01.2014 година,което според него също е процесуално нарушение.На първо място, в разпоредбата на чл.63 от ЗМВР липсва посочване кога следва да бъде извършен личен обиск на лице и кога да стане това като време. Наред с това, извършеният личен обиск след задържането на лицето и настаняването му в помещения за временно задържане на лице, като и посочване на часа на личен обиск 16 часа,не може да доведе до съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Наред с това, напълно голословно и плод на непознаване на правната материя е и соченото от адвокат Н. допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на заповедта в посока непосочване пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана заповедта. Действително в заповедта липсва такова посочване ,но то само по себе си не води до съществено процесуално нарушение, а засяга сроковете за обжалване на заповедта и при казаното по- горе, в случаите, когато в заповедта не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана заповедта, по аргумент от разпоредбата на чл.140 АПК ,срокът се смята удължен с два месеца/ пред каквото хипотеза сме изправени и оспорващият е упражнил правото си на жалба, именно в този срок

При издаването на заповедта,ответникът по оспорването е спазил и материално-правните разпоредби на ЗМВР.

В разпоредбата на чл.63,ал.1 от ЗМВР са посочени основанията, при наличието на които полицейските органи могат да задържат лице, едно измежду които е и когато има данни, че лицето е извършило престъпление.

От събраните по делото доказателства е безспорно установено, че по отношение на оспорващия са били налице данни за извършено от него престъпление по опит за кражба от автомобил и притежание на наркотични вещества.Следва да се има предвид, че за да упражни правомощието си по чл.63 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление/независимо от

какъв характер е– от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето,а е достатъчно само предположение за извършено престъпление.На следващо място,една от основните функции на полицейските органи съгласно разпоредбата на чл.58 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Неоснователен е доводът на оспорващия, че по делото не се съдържат никакви доказателства, че същият е извършил престъпление, нито пък че му е повдигнато обвинение, защото на първо място, задържането на лице по чл.63 от ЗМВР е различно от мерките за процесуална принуда, визирани в НПК- най- вече задържане под стража. На второ място, качеството „ обвиняем" е непознато на административното право, като законът говори за задържано лице ,по отношение на което има данни/ а не доказателства/ за извършено от него престъпление. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи, че АПК, респективно на това ЗМВР и ППЗМВР, не препращат към разпоредби на ЗАНН, а на второ-ЗАНН урежда отношенията,коти възникват по повод административно-наказателната отговорност на лицата,а ЗМВР и най- вече задържането на лице ,в хипотезата на чл.63, респективно на това- издаването на заповед за задържане, не представлява санкция, а издаване на индивидуален административен акт, различен от ПАМ по реда на чл.22 от ЗАНН. В хода на задържането, оспорващият е дал писмени обяснения по повод задържането му, като административният орган е събрал и други обяснения от други лица и след като е установил, че за лицето има данни за извършено престъпление е сезирал СРП, като срещу него е образувано досъдебно производство и го е освободил. Обстоятелството ,че в хода на разследването по досъдебното производство е установено ,че оспорващият М. е наказателно неотговорно лице по смисъла на чл.33 от НК/ поради наличие на психическо заболяване, и че спрямо него е прекратено воденото досъдебно производство, не може да доведе до извода, че задържането е незаконосъобразно, защото задържането по ЗМВР е различно от ангажиране на наказателната отговорност на задържаното лице по НК. По делото няма доказателства, оспорващият да е поставен под запрещение и да не може да се грижи за себе си..

С оглед на това, съвсем законосъобразно, ответникът по оспорването е издал оспорената заповед,като задържането е в рамките на предвидения в ЗМВР максимален период- 24 часа-задържан е в 14 часа на 15.01.2014 година и освободена на 16.01.2014 в 14 часа. В тази насока, напълно неоснователен е доводът на адвокат Н. ,че задържането е продължило повече от 24 часа. На първо място, в приложения екземпляр, подписан от самия оспорващ е видно ,че същият е освободен на дата 16.01.2014 година в 14 часа. На второ място, в приложената извадка от тази книга е видно ,че автопатрул 17/ който именно е задържал лицето М. на дата 16.01.2014 година е освободил оспорващия. На следващо място, твърдението на адвокат Н. ,че по данни на близки на оспорващия задържането е продължило повече от 24 часа, е напълно голословно и неподкрепено с никакви доказателства и се гради не на годни доказателства, а на казано от други лица. Наред с това, часът на освобождаване на оспорващия не може да бъде опроверган и от свидетелските показания на Г. В. ,живееща на семейни начала с оспорващия от 10 години, защото те са заинтересовани и вероятно целят установяване на обстоятелства, които обаче са извън предмета на настоящия спор. Наред с това, тези показания влизат в остро противоречие със събраните по делото писмени доказателства и съдът ги намира за заинтересовани, а атака също и противоречиви. В показанията си свидетелят сочи ,че не са и осигурили

полицаите никаква възможност да се срещне с оспорващия, което обаче се опровергава от приложената по делото извадка от Книга за свижданията, водена в 01 РУП при ДВР, видно от която е ,че Г. В. на дата 16.01.2014 година в 12.20 часа е посетила задържаното лице В. М. М.,с цел на посещението- храна.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона- да се предотвратяват и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват в пространството.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове, което предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на спора,претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване, а отделно от това е и недопустима/ искането за присъждане на разноски е направено едва с писмените бележки, депозирани по делото на дата 14.05.2014 година след приключване на устните състезания по делото, който е крайният момент, в който страните могат да направят искане за присъждане на разноски. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лева.

. Воден от горното и на основание чл.172 АПК,Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА В. М. М. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице, рег.№ 116/15.01.2014 година на полицейски орган при 01 РУП на СДВР .

ОСЪЖДА В. М. М. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ПОЛИЦЕЙСКИ ОРГАН ПРИ 01 РУП ПРИ СДВР СУМАТА ОТ 400 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: